

Overvejelse. Det, der falder ind herunder, kan selvfølgelig ikke nu berøres, men det kan vel ogsaa snart ventes, at denne Kommission kommer til et Resultat og forelægger sit Arbejde. Naar man skal tage Spørgsmaalet om Understøttelse af Enkers Børn op til Overvejelse, saa maa man i ethvert Tilfælde tillige overveje, om ikke de Love, der allerede ere givne om Børns Understøttelse, burde revideres og nogle af de uheldige Bestemmelser, som findes deri, fjernes. Navnlig paa Landet er der en almindelig Uvillie mod den Maade, hvorpaa Loven om uægte Børn virker. Naar en Kvinde har tilstrækkelig mange af disse, anses hun jo for at være et godt Parti eller et godt Levebrød for sine Forældre, hvor hun opholder sig. Men det burde ikke være saaledes. Jeg tror, at man paa det Tidspunkt, da denne Lov blev vedtagen, har set for velvilligt paa Sagen og derved har skudt over Maalet. Men først og fremmest bør man lægge sig de Ord paa Sinde, som den højtærede Finansminister udtalte under Finanslovsforslagets Behandling nede i Folketinget, at naar vi nu fik Balance i Statskassen — hvad vi jo for Resten ikke have i Øjeblikket — bør man ved ethvert nyt Lovforslag spørge: Hvor meget koster det? og dernæst maa man overveje, om Udgiften ved en saadan Lov staar i Forhold til de Fordele, der opnaas. Da vi i alt Fald for Øjeblikket endnu ere langt fra at have Balance i Statskassen, mener jeg, at dette Lovforslag under ingen Omstændigheder bør vedtages, forinden der er Balance i Statskassen, og de nødvendige Penge ere til Stede.

Broberg: Som den ærede sidste Taler (Piper) nævnede, er dette Lovforslag et Led i den Kæde af humane Love, som de sidste Aartier have været Vidne til, og som de daværende Regeringer og Rigsdage have givet deres Tilslutning. Den sidste Taler nævnede ogsaa nogle af Grundene til dette Lovforslags Fremkomst. Det er blevet sagt i det andet Ting, og det staar ogsaa i Bemærkningerne til Lovforslaget, at en af Grundene til Lovforslagets Fremkomst er Loven af 27. Maj 1908 om uægte Børn. Denne Lov er, som ogsaa den ærede sidste Taler nævnede, ikke særlig populær ude i Kommunalbestyrelserne, og der kunde vist være Grund til i en ikke altfor fjern Fremtid at tage denne Lov op til Revision for at faa de Mangler, som øjensynligt klæbe derved, ophævede.

I Lovforslaget her er Skønnet fastholdt, og man er ikke gaaet til at sætte faste Tak-

ster for Understøttelsen. Det er i Overensstemmelse med det Præcedens, der er skabt i en Række af Love. Der staar i Bemærkningerne, at man tror at være paa den sikre Side, naar man regner Tallet 30,000 Børn som det højeste, der kan være Tale om at understøtte, og sætter Udgiften, med et Gennemsnit af 72 Kr. pr. Barn, til 2,160,000. Den højtærede Indenrigsminister sagde under Forhandlingen i Folketinget, at hvert enkelt Tilfælde skal prøves nøje, og saa skal Skønnet afgives. Jeg erindrere fra min Sogneraadsvirksomhed, der faldt sammen med den Tid, vi fik Alderdomsunderstøttelsesloven, hvorledes Sogneraadene omkring paa Landet meget nøje vejede og betænkte sig paa, hvilke Tilskud der skulde ydes, og hvis vi nu og da kom til at lade Humaniteten raade noget paa Bekostning af Lovens Ord, kunde man være sikker paa, at vor Overøvrighed, Amsraadet, sagde: Hvad behager, her ere I ikke i Overensstemmelse med Loven, den paagældende har Formue, eller der er dette eller hint til Stede, der gør, at det ikke er berettiget at tilstaa en Understøttelse. Man blev kaldt karrig og inhuman, fordi man vejede nøje og holdt igen. Efterhaanden, som Aarene ere gaaede, er det øjensynligt, at Humaniteten er stegen, og Udgifterne ere ogsaa stegne. Den højtærede Indenrigsminister beklagede sig i Folketinget over, at Hjælpekasserne arbejdede paa en Maade, der var udenfor Lovens Forudsætninger. Og det tør vist ogsaa siges at være Tilfældet, naar f. Eks. en Kommune overfører Fattiglemmer til Hjælpekasserne og derved bevirker en Forskydning fra Fattigudgifterne over paa Hjælpekasseudgifterne paa omtrent 20,000 Kr. Der er Grund til at spørge, om det udelukkende skyldes Humanitet eller Humanitet og Beregning. Jeg tror, det er begge Dele. Der er jo ulige lettere at skære en bred Rem af en andens Hud end at komme for nær sin egen. Man har gjort den Erfaring — og det har jeg ogsaa i min kommunale Virksomhed, — at man ikke er saa karrig, naar man kan faa Udgifterne lidt paa Afstand, som naar Kommunen selv skal betale hele Historien. Jeg tror, at man ved dette Forslag løber nogen Fare for at komme længere ud end egentlig formodet, og at derfor det paa-regnede Beløb, de 2,160,000 Kr., neppe vil slaa til. Jeg faar Støtte i den Antagelse i Bemærkningerne til § 6, af hvilke jeg skal tillade mig at oplæse et Par Linier: „Derimod er det en Selvfølge, at der ved nærværende Forslags Gennemførelse for Fattigbestyrelserne vil blive Spørgsmaal om at lade Enker og Enkemænd, som for Tiden ere under Fattigvæsenet, helt udgaa af dettes